

[Socialministeren.]

ninger om udvalgets kommissorium fremgår, at der i høj grad er sammenfald mellem kommissoriet og de ønsker, som forslagsstillerne har udtrykt i bemærkningerne til deres forslag til folketingsbeslutning, og man kan måske herefter sige, at der egentlig ikke er noget grundlag for en folketingsbeslutning om disse spørgsmål.

Erlendsson (FP):

Jeg forstår af ministerens tale, at det udvalg, man ønsker nedsat, allerede er nedsat, og det kan man kun være tilfreds med.

Det er rimeligt med mellemrum at tage et lovområde op til revision, det gælder også lovgivningen om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, og mit parti går derfor gerne ind i et udvalgsarbejde for at drøfte de forhold, som forslagsstillerne specielt har ønsket at ændre.

Vi er enige med forslagsstillerne i grundholdningen, som bemærkningerne til forslaget udtrykker: at skader på arbejdspladsen skal begrænses mest muligt, og at de mennesker, der rammes af ulykkestilfælde og sygdom som følge af deres arbejdsindsats, skal hjælpes bedst muligt, ligesom vi i mit parti i øvrigt går ind for den mest effektive og individuelle hjælp og støtte til alle, der er kommet i nød, hvad enten det er uforskyldt eller selvforskyldt, og hvad enten man skal integrere den lovgivning, der her er tale om, i den sociale lovgivning eller ikke.

Jeg underkender altså ikke de gode hensigter, som ligger i grund for forslaget fremsættelse. Det kan således være rigtigt, at lovens § 1 bør ændres, så den også kommer til at omfatte sygdomstilstande, der skyldes forhold, hvorunder arbejdet foregår. Men når der specielt peges på rygskader på grund af forkert løfteteknik, må det nærmere præciseres, hvad der menes hermed, hvis der i disse tilfælde skal kunne pålægges arbejdsgiveren erstatningsansvar. Hvis det er samfundet i almindelighed, der skal betale, er forholdet jo et andet. Ved forkert løfteteknik kan man nemlig forstå to ting, dels

at der ikke er stillet tilstrækkelig teknisk løftegrej til rådighed for arbejderen, så han tvinges til at anspænde sine kræfter over evne, dels at han ved byrder, som i og for sig ikke er tungere, end at han let skulle kunne magte dem, bruger sine kræfter forkert og altså skader sig selv ved en personlig forkert løfteteknik. I det sidste tilfælde vil det være urimeligt at lægge ansvaret på arbejdsgiveren, men for den tilskadekomne er ulykken naturligvis den samme, hvad enten den er sket af den ene eller den anden årsag.

Den ændring af bevisbyrdereglerne om en omvendt bevisbyrde, som er ønsket under bemærkningernes punkt 4, får vel mest betydning for forsikringspræmiens størrelse, men kan måske i enkelte tilfælde, hvis forsikringen ikke er i orden, komme til at hvile som en urimelig hård byrde på arbejdsgiveren.

Bemærkningernes punkt 2 om, at til erhvervssygdomme bør i princippet henregnes enhver sygdom, der blot i nogen grad er fremprovokeret af de forhold, hvorunder arbejdet foregår, er naturligvis rigtig, men i praksis må en afgrænsning nok finde sted. Trods alt opfylder arbejdet for de fleste kun en tredjedel af døgnets timer, men vi er alle udsat for mange slags ydre påvirkninger også de 16 timer af døgnen, hvor vi ikke er erhvervsmæssigt beskæftigede. Skal derfor overfølsomheds sygdomme, hudsygdomme af forskellig art, astma, allergiske øre- og øjensygdomme og lignende lidelser i alle tilfælde tilknyttes arbejdssituationen, hvis omvendt bevisbyrde gennemføres, så bliver hele forsikringsspørgsmålet under denne lov lidt urimeligt.

At forsikringen også skal omfatte skader og skadelige påvirkninger og erhvervssygdomme pådraget ved transport til og fra arbejdet, må vist være en lapsus, i hvert fald erhvervssygdomme og skadelige påvirkninger af anden art end lige ulykkestilfælde — det kan ikke være helt rigtigt.

Jeg er enig med forslagsstillerne i deres kritik af § 3, stk. 2. Mit parti vil gerne med-